

SPEJDERNES MAGASIN

LANDSPATRULJETURNERING!

Nu kommer slutspurten!

Og kun de allerbedste af korpsets patruljer kæmper endnu om pladserne til Wakambaen. Der er faldet mange patruljer fra undervejs. Nogle opgav på et meget tidligt tidspunkt — for tidligt. Andre gav op senere, da kræfterne ikke mere slog til, men endnu står adskillige hundrede patruljer parat til at modtage den sidste Kipanda-opgave. Det er de patruljer, der troligt vinteren igennem har planlagt og løst de opgaver, de har fået. Det er de patruljer, der ikke ville give op, men som havde viljen til at afslutte den meget store opgave, Kipandaen har været. Vi indrømmer, at Kipandaen var svær, men det skulle den også være. Det har aldrig været vor mening, at det skulle være let at komme gennem alle disse opgaver for at placere sig blandt de 60 patruljer, der skal deltage i Wakambaen til sommer.

Og nu kommer altså den sidste opgave. Det er en patrulje-hike, der skal foregå lørdag den 14. og søndag den 15. marts. På denne week-end skal alle de ca. 400 patruljer, der endnu er tilbage, ud at løse de samme opgaver under mange forskellige geografiske forhold. Helt fra Skagens klitegne til Gedsers strande, helt fra Vestkystens store vidder til Nordsjællands skovklædte bakker, og fra Grønlands is til klipperne på Bornholm drager patruljerne ud for hver især under egne forhold at løse en række opgaver, der er ens for alle.

Kan dette nu lade sig gøre? Ja, det kan det. For opgaverne er ikke anderledes, end at de kan løses hvert eneste sted i Danmark; men selvfølgelig må der blive forskelle i løsningen — bestemt af lokale forhold.

I den sædvanlige Kipanda-ramme kan

I læse om de opgaver, alle skal løse, men herudover — og det gælder jer, patruljeførere! — har I frie hænder til at finde netop det terræn, netop den rute, som I på jeres hjemegn synes er den bedste, og til yderligere at flette de opgaver ind, som er naturlige for den rute, I har valgt.

Vi vil gerne se, om I kan planlægge og lede en week-end vandretur for jeres patrulje, således at alle i patruljen får udbytte af den, og vi glæder os til at se alle de forskelligartede rapporter strømme ind til divisionerne rundt om i landet.

Gå så ud i det danske land — alle I mange patruljer — og vid, at når I har fuldført denne sidste opgave, så har I — uanset om I placerer jer til Wakambaen eller ej — udført et stykke spejderarbejde, I kan være bekendt, og I vil til sene tider kunne sige med ære:

»Vi deltog i og fuldførte Kipandaen«.

Johan, Mogens og Viggo.

Et Kipandaskjold.

Alle patruljer, der har fuldført Kipandaen, har ret til at fremstille et skjold med Kipandamærkerne påsat til op-hængning i patruljehjørnet. Ved indsendelse af dette skjold til lederen af Kipandaen inden den 1. maj, vil han drage omsorg for, at det forsynes med autograferne af spejderchefen og af lederen af korpsets spejderarbejde, der er overdommer i Kipandaen, samt af lederne af Kipandaen, og det vil derefter blive tilbagesendt patruljen.

Hvem kommer med?

I maj-nummeret af »Spejdernes Magasin« vil det blive meddelt, hvilke patruljer der er udtaget til Wakambaen.

KIPANDA 6. opgave

Tidspunktet er den 14. og 15. marts.

Ruten til patrulje-hiken er valgfri.

I kan vælge mellem at vandre og at cykle. Hvis I vandrer, skal turen være mindst 15 km, og dersom I foretrækker at cykle, skal turen være mindst 45 km.

Overnatning skr' finde sted på en gård.

Patruljerne skal udarbejde et budget og gøre regnskab for pengenes anvendelse.

På overnatningsstedet skal I få at vide, hvad gårdens bedste ko giver af mælk pr. år, og hvor mange kg smør dette bliver til.

Ligeledes skal I skaffe oplyst, hvad det koster at opfede en gris, og hvad den indbringer ved slagting.

I skal tegne en landsbykirke. I skal få undersøgt, hvornår om trent den er bygget og i hvilket stil. Hvad vejer kirkens største klokke? Hvornår er den støbt? Er der inskription på klokken? I så fald, hvad står der? Hvad forestiller altertavlen i kirken?

Lav et gipsspor af et vildtlevende dyr.

Find to tegn på det spirende forår.

3 mand af patruljen skal på hiken bestå et punkt til en af klasseprøverne eller et af duelighedstegnene. F. eks. bålænding, en lejrsoportopgave, en pionéropgave, kast med redningsreb eller en anden ting, der nødvendigvis må foregå udendørs.

Lav en ruteskitse over hiken, således at skitsen kan indsættes i mappen.

Før en dagbog over hiken, således som angivet i Den lille Spejderbog side 96.

Af hensyn til eventuel konfirmation eller til eksamen er det ikke absolut nødvendigt, at patruljen er fuldtallig på hiken, men alle, der ikke er lovligt forhindrede, skal deltage.

Rapport over hiken skal afsendes til jeres divisionschef senest onsdag den 18. marts.

En spejder er til at stole på!

Jeg vil fortælle jer om en oplevelse, der hændte mig for nogle dage siden. Jeg besøgte en mand i Silkeborg, der skulle anskaffe nogle maskiner, og vi talte om omfanget af leveringen og betingelserne, da han pludselig sagde til mig, at han ikke havde tid til at vente, medens jeg skrev overenskomsten, fordi han skulle nå et tog.

Han føjede til: »Jeg skriver mit navn på overenskomsten, så kan De selv skrive resten senere. Det kan jeg vist roligt betro Dem, når De bærer det mærke i knaphullet«.

Jeg havde spejderliljen i knaphullet!

Det var en stor tillid, den mand viste ved at forpligte sig selv med sin underskrift uden faktisk at vide, hvad han forpligtede sig til, og dog — han vidste det, for han stolede på en spejder.

Det forpligter, at mennesker stoler på os — det forpligter spejdere til at leve op til en sådan tillid, det gælder i forholdet til jeres fører, kammerater og forældre, ja til alle mennesker.

Det var en stor glæde for mig at modtage dette enkle bevis på spejderbevægelsens idé, og I vil selv modtage lignende glæder nu og i fremtiden, dersom I virkelig prøver at leve jeres liv efter spejderloven.

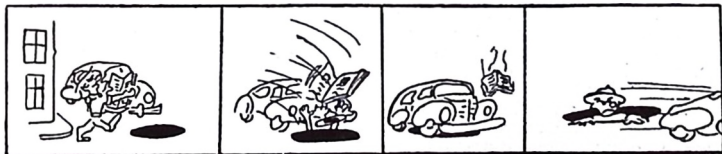
S. A. Jensen.

Tegneopgaven i januar

Denne opgave gav mange forbausende resultater. Nogle gange kom den uforventede spejder på hospitalet med benet i stræk, andre gav ham en flyvetur stadig læsende på avisen, flere lod ham ende på hospitalet læsende på færdselslære — og det var jo stærkt tiltrængt. Dommerkomiteen enedes om, at

ulveunge Jørgen Niendahl, Willemoesvej 15, 1, Svendborg tegnede den bedste historie af ulvene. Og

Gunnar Kelsen, Triumfvej 51, Lyngby (2. Lyngby) kan fejre den triumf at være den bedste af spejderne. Hans løsning kan I se her. Begge får deres tikronesedler med posten. Fremhæve må vi endvidere Freddy Kring, 1. Midelfart Søtrup »Sundet«, John Jensen, Kong Eriks trop, Helsingør, og Troels Bundgaard Lassen, Brande.

Afrikas talende trommer

Det er en mørk og stille nat. Luften er ligesom ladet med elektricitet.

Det føles, som om dyr og mennesker og hele den vældige natur venter på at noget skal bryde løs. Mbwali-flodens sorte vandmasser glider dovent forbi. Ved flodbredden, nedenfor landsbyens bikubeformede hytter, har en gruppe mænd samlet sig i skæret fra et bål gule, flakkende flammer. Da brydes den fortættede stilhed med eet af trommens hule kalden — dum - dum - dam - dum - dam - dum - dum.....

Den afrikanske jungletelegraf er trådt i virksomhed og sender sit budskab fra landsbyen ud over junglen, over bjerge og dale, over floder og søer og sumpe. I fjerne landsbyer lytter man efter, hvad trommen fortæller og er parat til at sende budskabet videre til endnu fjernere landsbyer, til nye stammer, der atter skal føre trommens tale videre.

Jungletelegrafen har været kendt af de hvide i mere end 200 år, og dens oprindelse fortaber sig i Afrikas urtid. Men hvorledes går det til, at man kan tale med sine trommer — uden at skulle gribe til en omskrivning af alfabetet som ved morsesignaler? Hvad er forklaringen på tam-tam-telegrafens gåde?

Lidt om de afrikanske sprog

For at forstå dette, må vi først høre lidt om de sprog, der tales i Afrika. Der findes kolossalt mange,

*Torben Wolff fortæller
i denne artikel om
jungletelegrafen.*

*Hørte du trommebudskabet
i radioen den 19. februar?*

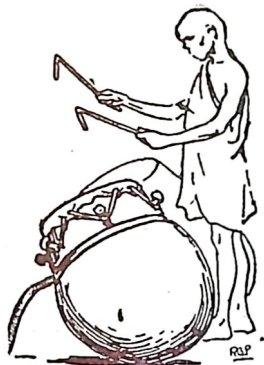
adskillige hundrede; selv om de fleste stammer forstår et af de vidt udbredte handelssprog (som swabili), har de dog alle et lokalt stammesprog, det sprog, den lille lærer på sin moders skød, og som er basis for stammens trommesprog.

Ethvert sprog har sin egen melodi, også dansk. Ord, der staves ens, kan have helt forskellig betydning. Vi bruger f. eks. »stød« — som i ordet fyr (person) til forskel fra fyr (træ), og vi kan lægge tryk- ket forskelligt: arme (en hær) er noget ganske andet end arme (lemmer). Ligesådan på afrikansk, hvor det bare er endnu mere udpræget, hvor der på de fleste sprog »synges« meget mere på vokalene. Hvis en europæer overfører sit modersmåls stemmeføring, dets melodi, til et afrikansk sprog, vil de indfødte, der taler dette sprog, ikke kunne forstå ham. Som vi skal se, spiller det tryk, der lægges på de enkelte stavelser en afgørende rolle for trommesproget.

Trommernes udseende.

Der findes to hovedtyper af tale-trommer: de, der udelukkende består af træ og de, der foroven er beklædt med skind.

Til fremstilling af de førstnævnte anvendes træstammer, som oftest et par meter lange og ca. ½ meter i diameter. Der anvendes en særlig slags træ, der er let at bearbejde, når det har ligget nogle år. Der skæres en lang slidse eller fure, og det indeni hugges med en særlig økse ud, så trommen får lighed med en gigantisk sparebøsse (se tegningen A-C). Den ene af de to »læber« er tyndere end den anden og giver derfor en dybere tone, når den anslås. Denne trommetype findes ikke alene over store dele af

Afrika, men tillige bl.a. i Sydamerika og på Sydhavsøerne, hvor jeg bl. a. så den i brug på Rennell-øen i Salomonsgruppen.

Den anden type, skindtrommerne, kender du sikkert bedre. De kan se ret forskelligt ud, men det skal jeg fortælle mere om i næste nummer af Magasinet, hvor jeg samtidig vil give dig anvisning på at lave en flot patrulje-tam-tam — wait and see!

Mange steder i Afrika bruges skindtrommerne kun til dans, mens trætrommerne er signale- ringsmidlet. Men f. eks. hos Ashan- tierne og Ewe-folket i Vestafrika benyttes to store skindtrommer med indbyrdes forskellig tonehøjde som talende trommer.

Stikkerne, der slås med, er af en særlig spænstig træsort og er for enden forsynet med en dup af gummi, fra en lian i urskoven; de kan være rette eller vinkelbøjede.

Hvor langt og hvor hurtigt?

Der hersker blandt de lærde stor uenighed om, hvor langt et tromme- budskab kan spredes. Naturligvis kan jungletelegrafen slet ikke hamle op med den trådløse tele- grafi. Der trommes mest tidligt om morgenen eller sent om aftenen, hvor der er mest ro i lands- byerne, og hvor man undgår den opadstigende, varmedirrende luft, der forekommer midt på dagen. Da lyden naturligvis forplanter sig bedst over vand, benytter man helst en lille høj ud mod en sø eller flod som trommeplads.

Sædvanligvis telegraferes der over afstande på en halv snes kilo- meter, men fra Congo foreligger der beretninger om, at budskaber under særligt gunstige betingelser har kunnet høres og opfattes 35 km borte! Ved relais-signaler

Indfødte med to skindklædte trommer.

fra trommeslager til trommeslager kan meddelelser sendes over flere 100 kilometer, men det sker kun ved særligt store begivenheder som f. eks. Stanleys og Livingstones rejser i sin tid. Disse telegraferinger over store afstande vanskelig-gøres selvfølgelig meget af mangelen på et »international« trommesprog blandt de indfødte, selv om mange trommetelegrafister i grænseegne både forstår deres eget og nabostammens sprog og derfor kan oversætte budskabet inden videre-sendelsen.

Relais-signaler vil selvfølgelig nedsætte hastigheden meget, men den kan dog være imponerende nok. Da nabo-banden »Ethiopia« forliste ved Congo forelå budskabet derom en time senere i en by over 100 km fra strandingsstedet.

Der findes mange skikke i forbindelse med tromningen. Nogle steder er den omgivet af strenge taburegler og må ikke »vanæres« med blod. Andre steder spiller netop blodfringer en stor rolle, som på guldskysten, hvor de skal foretages mindst en gang om året, og hvor det i gamle dage var menneskeblod, man smurte over trommeskindene, mens man nu nydes med blod af får, æder eller høns.

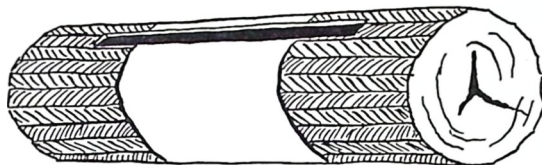
Almindeligvis er det hovedingen eller en særligt udvalgt »høftrommeslager«, der tager sig af at håndtere stikkerne, og disse folk har hver især et personligt kaldesignal — som en slags afsenderadresse.

Jungletelegrafens hemmelighed.

Og hvordan foregår det så? Ja, vi har allerede hørt, at hvert af de afrikanske sprog har en meget karakteristisk melodi; de enkelte stavelser kan have indtil fire forskellige tonehøjder. Vi har også hørt, at trætrommerne har en »læbe« med høj og en med dyb klang, ligesom de to sammenhørende skindtrommer, der anvendes, har forskellig tonehøjde. Forklaringen er ligetil: De høje stavelser i de enkelte ord sendes ved slag på »læben« eller på trommeskindet med den høje tone — og omvendt for de dybe stavelser. Trommesproget gengiver altså talesprogets varierende tonehøjder direkte.

På aschantisproget betyder ordet *odo* »han pløjer«, når det udtales med en dyb første og en høj anden stavelse, (· ·), hvorimod *odo* (· ·) betyder noget helt andet, nemlig »han elsker«. I første tilfælde anslås derfor først den dybtone og så den højtone, mens det er omvendt, når det er noget midtelskov.

På samme måde betyder på det centralafrikanske Lokelesprog ny-

En Lokele tale-tromme. Øverst ser du tværsnittet og til højre er den i brug.

ango (· ·) en »moder« og sango (· · ·) med to høje stavelser er »fader«, som »sendes« ved at slå to slag på trætrommens »læbe« med den høje tone.

Trommesproget består af »fraser«.

Men det hele er nu ikke så ligetil endda, og den tænksomme læser vil allerede nu have opdaget grunden. Sagen er, at der selvfølgelig findes en masse andre tostavelsord med samme tonehøjde som de her nævnte, og hvor det i talesproget er stavelsernes enkelte konsonanter (b, c, d, osv.) og deres vokaler (a, e, i, osv.), der muliggør en skelnen mellem to ord med samme tonehøjde. Således findes der på hokele over 200 ord med samme tonehøjde som *nyango*, og de må alle gengives ved først et højtone og så et dybtone slag. På samme måde findes der ca. 130 ord med to lige høje stavelser som i *sango*.

Dette problem klares på følgende måde: Lad os tage et par Lokele-ord med samme tonehøjde som *sango* (»fader«), f. eks. *songe* (· ·) »månene« og *koko* (· ·) »fuglen«. Når disse ord indgår i et trommebudskab, efterfølges de hver gang af nogle ganske bestemte andre ord, der forklarer noget om dem:

(· · · · ·)
Månen: *songe li tange la manga*

»Månen ser ned på jorden«

(· · · · ·)

Fuglen: *koko olongo la bokiokio*

»Fuglen, den lille, der siger kiokio«.

Selv om ordene *songe* og *koko* altså trommes på samme måde, er de to sætninger, hvori de indgår, helt forskellige i tonehøjde, som du kan se, og de to ord kan derfor ikke forveksles. Men der er jo noget at holde rede på for den arme trommeslager, idet alle kortere ord

må omskrives på denne måde. Og så begreber må omskrives; »han er vendt tilbage« hedder på det poetiske trommesprog: »han har bragt sine ben tilbage, han har bragt sine fødder tilbage«.

I Vestafrika benytter man endnu et par små kunstgreb for at gøre en melding forståelig. Er der brug for at angive, at en konsonant binder to vokaler sammen, slår den trommende på et lille stykke metal, der sidder fastgjort til det ene trommeskind.

Er der særligt tryk på enkelte stavelser eller hele ord, kan han markere dette ved særligt kraftige slag på trommen, og de naturlige ophold, der findes i tale (der, hvor vi sætter kommaer, punktum'er osv., når vi skriver) angives ved tilsvarende korte ophold i tromningen.

Manget og meget kunne jeg endnu fortælle om dette spændende emne, om de særlige budskaber ved fødsel, ægteskab og død, om trommernes indbydelse til jagt og brydekampe og om, hvad der sker, når krigstrommerne røres, om, hvordan jungletelegrafen kan viderebringe sladder og trusler og om, hvordan kunsten at tromme taber terræn år for år jævnsides med andre af den afrikanske befolknings urgamle traditioner og skikke, der må give op over for den hvide civilisations sejrige fremmarch.

Men selvfølgelig, det er jo også meget nemmere at sende et brev eller et telegram! Ak ja....

P.S. Hørte du forresten radiosendelsen om de talende trommer d. 19. februar? Nu kan det jo godt røbes, at det budskab, der pr. trommer blev sendt ud over det ganske land, og som du måske var vaks nok til at opsnappe, lød således: Ses vi til *wacamba*?

Torben.

Den sidste chance

En spændende fortælling fra sydeuropas bjergegne

af Christopher Beck

— Jack, jeg kan ikke finde Harry.

Jack Garret stod ved hotellets hangar og så på en lille flyve-maskine. Flyvning var hans store passion, og hans livs drøm var at komme ind ved flyvevæsenet. Nu vendte han sig om og så ind i sin kusine, Mildred Ogilvies bekymrede øjne. Mildred var en sød pige på 14 år, men lige i øjeblikket så hun bekymret ud.

— Harry? svarede Jack. Han rejste med toget til Geneve.

— Det gjorde han ikke, svarede Mildred, selv om han sagde det. Jean, portieren, talte om, at han gik ud tidligt i morges, og at han tog bjergsko på og bar rygsæk.

Jack rynkede panden. — Mærkeligt. Hvor kan han være gået hen? Næppe til fjelds.

— Jeg ved det ikke, sagde pigen ængsteligt, men Harry ved jo ikke noget bedre end fjeldture.

— Han har jo lovet, at han ikke ville gå alene, Mill, og så tror jeg ikke, at han gør det. Vær ikke bekymret. Jeg skal undersøge sagen, og hvis han er gået, går jeg efter ham.

Begge gik op til indgangen til Palace hotel, hvor de i øjeblikket boede. Jacks forældre havde langt fra råd til at bekoste deres dreng en sådan luksus som en ferie i fjældene, men Jack var onkel Georg Ogilvies gæst. Da Ogilvie

var blevet kaldt til Paris i forretningsanliggender, var de tre unge i den sidste uge alene tilbage. Hidtil var alt gået godt, og de havde moret sig på alle måder.

Jean, den gråhårede gamle portier, sad på sin vante plads i vestibulen, da Jack spurgte om Harry. Jean gentog, hvad han havde sagt til Milly. Det så ud som om han havde til hensigt at gå til fjelds, sagde han.

Jack var forbavset og — for at sige sandheden — ikke så lidt bekymret. Han var nemlig den ældste af de tre, og han vidste, at onklen stolede på, at han holdt øje med den ret tankeløse Harry. Årsagen til Jacks bekymringer var, at han vidste, at det var livsfarligt at bestige gletcheren.

— Jeg må følge efter ham, sagde han beslutsomt og gik efter sine bjergstøvler. Han passerede hotellets veranda, hvor der var en stor kikkert, gernem hvilken gæsterne på afstand plejede at følge dem, der besteg Gipfelhorn, det store fjeld lige i nærheden.

Tim Lawford sad ved kikkerten og råbte på Jack.

— Jack, ved du, at din fætter er på fjeldet?

— På fjeldet, stammede Jack. Umuligt.

— Sådan er det i alle tilfælde. Han er i selskab med Frayne og min broder Frank. Se selv. Jack satte sig og kiggede gennem det lange rør. Luften var så klar som krystal. Han så tre små skikkelser, sammenbundne med reb, som fluer klatre op ad Gipfelhorns gigantiske vægge. Han kunne tydeligt se de tre, den første stor og kraftig var Derek Frayne, kendt for sit vovemod, den anden var Harry, og den tredje Frank Lawford. De var uden fører.

— Vidste du ikke, at han gik? spurgte Tim Lawford.

— Aldeles ikke — det ville jeg aldrig have tilladt. Hvad tænker Frayne på, at han kan tillade en sådan nybegynder at bestige Gipfelhorn?

— For ham er det en leg. Vær blot rolig, de klarer sig nok.

— Men Harry har aldrig været med på en rigtig fjeldbestigning, sagde Jack, og Gipfelhorn kræver sin mand.

— Det er rigtigt, svarede Tim, men nu er det sket, og du kan ikke andet end bare se til.

Tim havde ret. Der var ikke andet at gøre, end at vente. Men Jack følte sig ubehagelig til mode. Skete der noget, ville han få skylden. Mildred kom ud på verandeen, og Jack fortalte. Hun blegede. Lige så godt som Jack vidste hun, hvilken fare broderen var udsat for.

Alle hotelgæsterne var ude, og de tre unge kunne have kikkerten for sig selv. Med spænding fulgte de bjerbestigerens vovelige færd. Bjerget så frygtindgydende ud, næsten umuligt for et menneskeligt væsen at bestige.

— Nu standser de, sagde Mill til sidst med lav og ængstelig stemme.

— De hviler sig på en afsats, sagde Tim, som havde fået fat i endnu en kikkert. Alt står vel til, og de har det værste bag sig. Blot 500 fod endnu til toppen, og den er flad som en pandekage. Der spiser de nok deres mad, og starter derefter nedefter på venstre side af fjeldet. Vær ikke bange, Milly.

Milly hørte næppe Tims opmuntrende ord.

— Nu starter de igen, råbte hun. Pludselig skreg hun: — Der styrter noget hvidt ned over dem. De forsøger at undgå det. Ah — Harry svaier — han falder — Frank også — — de er døde

— Er det sandt? stammede Jack.

Tim Lawford var lige så bleg som Milly. — Ja, et sneskrud. Men de er uskadte, i det mindste efter hvad jeg kan se. Noget må have kastet Frank omkuld, han faldt som truffet af en kugle. Se — se selv. Jack havde allerede varsomt skubbet Milly til side, og var hende ved teleskopet. Han rystede, så han knapt kunne indstille. Tim talte endnu.

— Frank er borte, jamrede han sig. Rebet er bristet, — Frayne er

reddet — Harry også. Jack havde nu indstillet kikkerten. Frank er ikke borte, råbte han. Han ligger på en afsats længere nede. Men Harry — Harry synes at være såret. Han ligger urørlig.

— Jeg ser. Tim var hæst af sindsbevægelse. — Ja, jeg ser Frank.

• Han synes ikke at være kommet til skade, men hans opholdssted er skrækkeligt. Jeg tror, at han hverken kan komme op eller ned. Frayne går tilbage til Harry nu. I tavshed så de, hvordan Frayne forsigtigt krøb tilbage til afsatsen, hvor Harry lå, og hvordan han bøjede sig over dennes legeme. Lidt efter rejste han sig, vendte sig mod hotellet, og hævdede armene.

— Han signaliserer, sagde Tim, og det er kode. Det forstår jeg mig ikke på — gør du?

— Ja — vær stille.

I næsten et minut var der dødsstille, medens Jack åndeløst stirrede på skikkelsen, som telegrafe-rede deroppe fra den kolde is-ørken.

— Jeg har det, sagde han til slut. Han vil have hjælp — hjælp, tæpper og reb. Harry er hårdt såret. Frayne formaner os at skynde os.

— Kulden. Han er bange for, at Harry skal fryse ihjel, sagde Tim ophidset.

— Lige akkurat. Men hvordan skal vi bære os ad. Det tager 5—6 timer at komme dertil. Vi når ikke frem i rette tid, selv om vi starter med det samme.

— For sent, kom det fra Mildred. Ah Jack, hvad skal vi gøre?

Tim styrtede hen til Jean. Jean Lasalle var gammel i gårde. Han kendte alle fjældførerne, ja praktisk talt alle mennesker i Bernhof. Om nogen vidste råd, så måtte det være ham. Jack skyndte sig efter Tim. Han hørte lige Jean sige: — De bedste førere er på fjældet. Jeg må telefonere til Gauz. Det er den eneste udvej.

— Det er for sent, sagde Jack hårdt. Tim, du og jeg må gå.

— Jeg går med dig, sagde Tim modigt, men ærlig talt tror jeg, det vil tage mig en uge at klatre derop — hvordan skal det så gå, når vi skal bære på tæpper og reb? Kan du?

Jack bed sig i læben. Han vidste, at hverken Tim eller han havde nogen erfaring i at besejre Gipfel-

horn. Og selv om det lykkedes dem at nå frem, ville det tage for lang tid.

Tim var blegere end nogensinde og hans læber skælvede. Han tænkte på broderens dødskamp deroppe på gletcheren.

— Hvad skal vi gøre, skreg han. Jack, kan du ikke finde en udvej.

Jack stirrede omkring sig. Pludselig lyste hans ansigt op. — Maskinen — Archers flyvemaskine.

Tim så uforstående ud.

— Archer ligger jo syg.

— Men jeg tager den. Du? Jeg har certifikat. Maskinen er en sva-

le — den klarer jeg.

— Men tror du, han låner den ud, Jack? Spring op og spørg. Jeg skaffer reb og tæpper i mellemtiden. Jack lystrede ivrigt. Flyverens værelse lå på første sal med udsigt over fjældet. Jack fortalte i flyvende fart, hvad der var sket.

— Der findes kun en måde, hvorpå de kan reddes, sluttede han. Med flyvemaskinen.

Det klarer du ikke. Men jeg skal begive mig afsted. Archer kastede sig ud af sengen, men sank med en stønnen om på gulvet. Han havde lige overvundet smerterne efter en lungesygdom.

— Lad mig forsøge, bad Jack. Skønt jeg jo ved, at det er hårdt at bede dig låne din maskine ud.

— Dumheder, afskar Archer, det er ikke maskinen, men dig jeg er bange for, du har aldrig fløjet i fjældene. Det er ingen barneleg, må du tro. For at redde dem, måtte du flyve lavt — jeg kunne kun med nød og næppe klare det selv. Du tager livet af dig.

Men Jack gav ikke op.

— Jeg skal nok være forsigtig, var alt, hvad han sagde. Hvor længe har du været oppe alene. 72 timer. Jeg har været oppe på 7000 fod. Hotellet ligger 4000. Du må 6000 op til. Det bliver 10000.

— Lad mig forsøge, bønfuldt Jack. — Det er vanvid, mumlede han. Men der er ingen anden. Hør da! Archer stirrede på drengen.

Så gav han Jack instruktioner og flyverens ord syntes at brænde sig ind i drengens hjerne.

— Tak, var alt hvad han kunne sware, da den anden sluttede, men de ord kom fra hjertet. Så styrtede han ud af værelset.

— Alt klart, råbte han til Tim Lawford, der stod nede i hallen.

Kom med og hjælp til. Belæstet med tæpper, reb og madpakker og to termoflasker fulgte Tim og Jean Jack til Archers maskine, som var monteret med skier i stedet for hjul. Hurtigt undersøgte Jack benzintanken og så, om alt var i orden. Så steg han ombord.

Heldigvis vidste Tim, hvordan man sætte propellen igang. På grund af kulden varede det en stund, inden Jack fik motoren igang, men til sidst gik det. Medens motoren blev varm, pakkedes tæpperne og det andet ind bagved førersædet. Jack spændte faldskærmsremmene om sig. Archer havde påbudt denne forsigtighedsregel, men Jack vidste godt, at faldskærmen ikke ville blive til nogen nytte, om der skete noget.

— Klar til start, skreg Tim.

Kort forinden havde Jack skælvet af sindsbevægelse, men nu blev han pludselig rolig, og hånden som holdt i roret var rolig. Et blik på Millys blege ansigt — så gik den. Et øjeblik efter løftede planet sig og gled som en sølvfugl op i den krystallklare luft.

Jack steg ikke hurtigt. Archer havde advaret ham imod det. Han fløj i store spiraler og steg blot ganske langsomt. Til sidst så det store hotel ud som et lille legetøjs-hus dybt under ham. Stadig gik det opad. Archer havde sagt ham, at han måtte gå i højden, inden han nærmede sig fjældet. Kulden var intensiv, men han havde god nytte af den flyverdragt, han havde lånt af Archer. 6000—7000 fod — iskrystaller dannedes på tøj- et og planetets vinger, men stadig gik det opad.

Nu var Jack i højde med kammeraterne. Frank og Frayne så ham og vinkede. I det mindste Frayne. Frank vovede knapt at røre sig, thi den mindste uforsigtighed betød døden i afgrunden. Jack vedblev at stige. Luftlagene blev så tykke, at maskinen kastedes rundt lige så hjælpeløst som et skib, der blev udsat for en cyklon. Noget lignende havde Jack aldrig været ude for. Det var frygteligt først at blive kastet opad, og så pludselig synke 50—100 fod ned. Han begyndte at forstå, hvad Archer mente med sine advarsler, og undrede sig over, hvordan det skul- le gå ham, når han forsøgte at Læs videre næste side.

SIDSTE CHANCE (fortsat).

nærme sig de nødstedte. Jack satte kurs mod fjældet. Pludselig sank planet som en sten. Han troede enden var nær — det så ud, som om maskinen skulle knuses mod bjergene. I sidste øjeblik, da højre vinge næsten rørte ved et klippefremspring, lystrede maskinen atter roret, og faren var aiværet for denne gang. Med stigende fortvivelse mærkede Jack, at han aldrig ville kunne redde sine kammerater. Maskinen dykkede blot, og ville åbenbart blive knust.

Da så han Frayne signalisere: — Flyv tilbage og hent en mand til. Så nær kammeraterne — skulle han virkelig give op. Men han vidste, at Frayne havde ret. Det var umuligt at manøvrere planet, så han kunne kaste reb og tæpper ned til dem.

— Hurtigt, vejrforandring, signaliserede Frayne. — Intet andet at gøre. Med rasende fart gik det nedad, og lidt senere berørte planets skier jorden. En skare nysgerrige samlede om maskinen. Jack klargjorde i en fart situationen for Tim og Jean. En hjælpeekspedition er på vej, sagde Jean. Men det tager mindst fire-fem timer at nå frem.

— For sent, sagde Jack roligt. Kulden er frygtelig. Harry fryser ihjel, og Frank holder ikke længe ud.

Tim sagde: — Jeg går med dig. Jack så tvivlrådig ud.

— Har du været oppe før?

— To gange. Jeg skal gøre mit bedste. Bare af sted.

— Gør dig klar, svarede Jack kort. Men tag noget varmt på og vanter. Tim var færdig på et øjeblik. Med ængstelse så Jack skyerne over fjældet. Frayne havde ret. Vejret var ved at slå om. Jack vidste, at vejret kan slå om i løbet af et øjeblik i fjældene. Skyer betød storm — måske sne. Brød snestormen løs, inden han nåede at hjælpe sine kammerater, betød det uvægerligt enden. — Klar, råbte Tim.

Motoren øgede farten, og svalen skød fremad. Atter steg planet i store cirkler. Solen var borte, de mørke skyer dækkede himlen, og kulden blev mere bidende. Luftlagene var ikke så tunge nu, men stormen tiltog.

— De er rede, sagde Jack i telefonen. Slip pakkerne, når jeg siger til. Prøv at sigte! Beregn vinden.

Op gik det. Stormen tiltog, så planet sommetider syntes at stå stille i luften, selv om motoren gik for fuld kraft. Så kom et vindstød fra venstre, så fra højre, så Jack måtte arbejde nerveanspændt for at undgå en kollision med de islagte fjælde.

Endelig kom chancen. Et øjeblik var det roligt, og med et skarpt sving fløj maskinen lige mod fjældet.

— Nu, skreg Jack.

Han snarere følte end så, at Tim lystrede ordren. Pakken gled ud, men der var ikke tid til at se, hvad der skete. Maskinen pressedes så hårdt mod fjældtoppen, at Jack måtte bruge al sin magt for at redde den.

— Den traf på en prik! råbte Tim. Pludselig udstødte han et skrig. Den falder lige på dem. Lige på Frank, og ...

Maskinen gjorde en bøjning, og Jack så, hvad der skete. Han holdt vejret af forskrækkelse. Bylten gled ned ad skrånningen med frygtelig fart lige mod de tre. I stedet for at hjælpe, havde styrtet dem i fordærv. Men de havde ikke regnet med Fraynes gigantiske styrke. Frayne så bylten komme, og idet han vendte sig om, drev han med frygtelig kraft en ispøse ind i gletcheren i højde med sit hoved. Med den ene hånd klyngede han sig fast til afsatsen, den anden holdt han udstrakt. De sekunder, der fulgte, var som skrækkelfylde timer. Ville han, eller ville han ikke klare stødet? Jack stirrede på ham og manøvrerede planet instinktivt. — Pakken traf Frayne. Et øjeblik så de, hvordan Frayne bøjedes bagover ved stødet, sneen flog op om ham som et vandfald.

Med en røst, som næsten gjorde Jack døv, skreg Tim:

— Han har klaret det. Reddede.

Jack så Frayne vinke, og glad i sindet styrede han planet ned mod landingspladsen.

Næsten bedøvet af motordrønet og sindsbevægelsen, hørte Jack de stormende klapsalver, som hilste deres ankomst til jorden. Menneskemængden, der var vokset til 200 mennesker og mere, var næsten ude af sig selv af beundring. Jack

steg ud af planet. Milly stod nærmest og greb hans hånd.

— Ah, Jack, hvor er jeg stolt af dig, sagde hun, og øjnene lyste som stjerner. Andre styrtede frem, men Jean borede sig ind mellem dem.

— Herr Garret, herr Archer vent på Dem.

Jacks trætte øjne lyste op. Han fulgte portieren hen til hotellet, og overlod til Tim at besvare alle de spørgsmål, som haglede ned over dem. Archer sad i en lænestol ved vinduet. Han havde en kikkert i hånden. Hele hans udsende var som forvandlet. Han så slet ikke ud som den invalid, Jack traf for blot en time siden.

— Du klarede turen, Jack, sagde han.

— Tim lige så meget som jeg, svarede Jack.

— Tim Lawford fortjener en medalje, men du, min søn, Carnegieprisen. Jeg har aldrig før set noget så flot. Jack rødmede.

— Jeg var både bange og stivfrossen, sagde han.

— Bange måske, men ikke stivfrossen, ellers var det ikke lykkedes for dig, Jack. Har du aldrig tænkt på at blive flyver.

— Jeg har knapt tænkt på andet, men det går ikke. Far døde for to år siden, jeg må arbejde for mors og mit udkomme.

— En flyver bliver godt betalt, sagde Archer.

— Men uddannelsen, tænk hvad den koster, svarede Jack.

— Den sag klarer jeg, sagde Archer. Jack blot stirrede.

— Jeg er rig, sagde Archer, og kan ikke anvende pengene bedre. Slå du bare til!

Jack var tavs. Archer rakte hånden frem, og efter et sekunds tøven slog Jack til.

— Afgjort. Gå du nu ned og få noget varmt i dig. Det er nødvendigt. I aften vil vi diskutere sagen yderligere.

Han så Jacks blik blive rettet mod fjældet.

— Ja, de er reddede. Frayne har fået Frank Lawford på af afsatsen. Harry har fået tæpperne om sig. Det sner ikke og undsætningsekspeditionen er snart fremme. Gå nu og hvil dig.

Den lykkeligste dreng i Svejts gik ned i spisesalen, hvor Milly ventede på dagens helte.

Scouten.

Til Førerkursus

I PÅSKEN

Især for Skovmænd

Så kaldes der igen til primitive spejderførerkursus i Påsken og der kaldes på alle spejdere, der er fyldt 17 år den 2. april dette år.

Denne side er sat i Magasinet for at huske dig på kursus, for de primitive førerkursus behøver egentlig ingen anden reklame, end den glæde vi »gamle« primitivister husker fra vor deltagelse i kursus. Ganske sikkert har også nogle af dine ældre spejderkammerater været på kursus — de har sikkert fortalt derom — spørg du bare dem igen. — De vil fortælle dig om en uforglemmelig Påske.

Jeg ved ikke hvordan vejret vil arte sig i Påsken, men det er ganske ligegyldigt — enten der er høj sne på lejrpladsen eller solen skinner som den varmeste sommerdag — kursus er ligegodt, bedst måske endog, når det er halvkoldt og man rigtigt nyder de hyggelige aftener omkring pejsen efter en arbejdsfyldt og begivenhedsrig dag.

Der sker noget fra først til sidst. Kom til tiden og få det hele med: patruljelivet med andre førerkammerater, troppammenholdet, lege, konkurrencer, praktiske og teoretiske instruktioner, den store hike, terrænlegen, primitiv mad og tusinde andre ting, der under en fornøjelig form præsenteres for dig.

Alle kursus begynder Skærtorsdag kl. 10 formiddag, og slutter 2. Påskedag efter middag. Deltagelse i kursus koster kr. 10,00 og halvdelen af rejseudgifterne godtgøres, uanset hvilket af kurserne, du væl-

ger. Dog skal du rejse billigst muligt, i visse tilfælde vel nok med skib, hvor dette er en fordel. Din tropsfører kan sikkert hos tropsrådet få udvirket, at troppens kasse hjælper yderligere. Prisen er altså ingen problem.

De kursus, du kan vælge imellem er følgende:

SJÆLLAND

Storedam, Gilwell hytten i Nord-sjælland, 5 km fra Lillerød st. Kursus ledes af Thorkild Glad, leder af korpsets førertræning og spejderarbejde.

Bromme skov, 6 km fra Sorø i Asser Riig trops tropshytte. Kursus ledes af Svend Ranvig, redaktør af korpsets førerblad, »Spejdersport«.

FYEN

Hylkedam. Korpsets velkendte hytte ved Gelsted st. nær Wedellsborgskovene. Kursus ledes af Niels

Vagn Lundby, Distriktschef for Sydsjællands distrikt.

På Hylkedam holdes desuden primitivt Roverførerkursus under ledelse af Johan Kromann, leder af korpsets roverarbejde. Læs herom i »Spejdersport«.

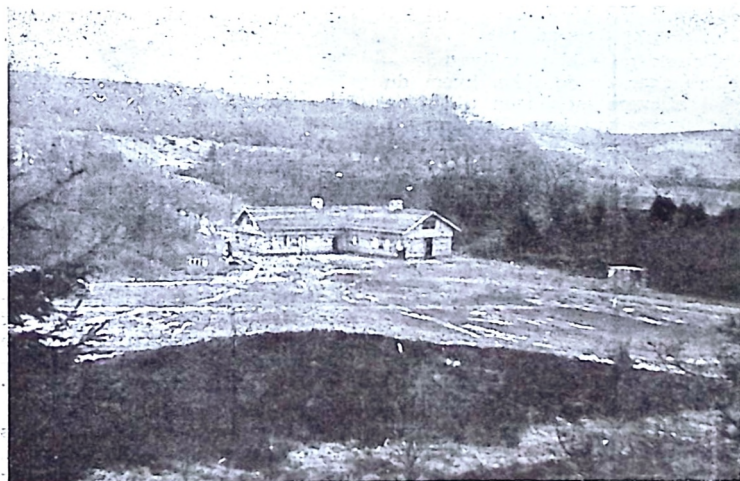
JYLLAND

Ryckol. Korpsets nye førertræningshytte i hedebackerne nord for Mossø. Nærmeste station: Rye. Kursusleder: Erik Jessen, redaktør af Spejdernes Magasin.

Rundt i landet smedes nu planer til disse kursus, trænedes førere er ved at finde på dette års overraskelser. Også du må være med blandt de flere hundrede førere, som i år vil tilbringe en fornøjelig og lærerig Påske — det fortryder du ikke.

Anmeldelsesblanketter fås hos din tropsfører, kolonnechef eller divisionschef.

Gammel primitivist.

Sådan så Ryckol ud omkring nytårstide.

BEREDSKABSMÆRKET

LONELY BULL fortæller i artikel
nr. 2 om meldinger

a) Kunne modtage en mundtlig melding på ca. 25 ord og aflevere den uden meningsforstyrrende fejl efter i spejderløb at have tilbagelagt en strækning på 2 km. Der må ikke gøres notater.

Kan du tænke dig denne situation: Som ordonnans skal du overbringe en melding af største betydning — og du skal skynde dig. Det sidste er meget vigtigt. Du opfatter meldingen nogenlunde og styrter af sted — og ved bestemmelsesstedet kan du ikke huske det halve af meldingen, hvis du da ikke også har glemt bestemmelsesstedet, inden du når derhen.

Det gælder i ordonnanstjenesten som overalt: Man skal skynde sig langsomt.

Det er meget vigtigt at gøre sig følgende klart: Du skal gentage meldingen og få eventuelle fejlagtige opfattelser rettet — og hellere spørge een gang for meget end een gang for lidt.

Du må inden du starter med meldingen have rede på følgende 6 ting:

- 1) Hvem har sendt dig?
- 2) Hvem er du sendt til?

Det sidste er klart indlysende — ellers aner du jo ikke, hvem du skal aflevere meldingen til — og det første kan have betydning i visse situationer.

- 3) Hvilken rute skal du følge?
- 4) Om du skal have kvittering for overbragt melding.
- 5) Om du skal have svar med tilbage.
- 6) Hvor du skal melde dig efter udført tjeneste.

I et kræver en ret god hukommelse at være en god ordonnans, og denne må yderligere skærpes ved flittig træning. Du kan gøre meget til at denne træning bliver morsom og dermed interessant.

Tænk i kimslege af forskellig art, f. eks. ordkimslege, der her er sær-

lig nyttige. Træn i stafetmeldinger — (fra spejder til spejder) — kun den sidste nedskriver — sammenlign med den originale melding; det giver i begyndelsen ret overraskende resultater. Prøv tit at huske en melding gennem længere tid, og lad så for fremtiden ordonnans blive hjemme, når du skal i byen for far eller mor.

b) Kunne give en fornuftig, kortfattet melding om en lagttaget begivenhed skriftligt og pr. telefon.

Er man øjenvidne til en eller anden usædvanlig hændelse, kan det ske, at man sidenhen må give melding om det passerede, og det kan være uhyre vanskeligt at give en objektiv fremstilling af tildragelsen, idet det sete ofte afhænger af øjnene, der ser.

Ikke mindst under et luftangreb, hvor nerverne er på hjækant, kan fantasien spille een et puds — og netop i en sådan situation er det af livsvigtig betydning, at kun det skete — det sete — rapporteres. En overdrivelse vil f. eks. kunne medføre, at der sendes mere hjælpemandskab end nødvendigt af sted, hvilket svækker reserverne katastrofalt — ligesom en underdrivelse kan medføre for lidt assistance.

Når en melding skal affattes gælder dette: kort — klar — nøjagtig, og du skal bygge den op om følgende skema:

1) når. 2) hvad. 3) hvor. 4) hvorledes. 5) jeg.

1) tidspunktet for hændelsen så nøje som muligt, evt. med dato vedføjet.

2) en ganske kort, men præcis beskrivelse af hændelsen.

3) det nøjagtige sted for hændelsen.

4) hvorledes ytrede hændelsen sig i øvrigt (sammenstyrter — brand — sårede).

5) hvad foretog du dig? — Hvad gjorde du? — Hvad foretog dig? Desuden skal du melde, hvem du er. Særlig vigtigt er dette ved telefonmeldinger, eller hvis du bruger ordonnans.

Eksempel på melding:

Kl. 21,23 d. 17.—3. Bomber i ejendommen Søgade 35. Mindre sammenstyrting. Det brænder stærkt. Det vides ikke, om der er sårede. Observeret under ordonnanstjeneste, der på grund af dens livsvigtige karakter først udførtes. Søgte nærmeste meldested derfra. Søger nu tilbage til sygehuset. Melding afgivet af P. Jensen, ordonnans i sanitetstjenesten.

For at blive tilstrækkelig dygtig til at affatte meldinger, gælder det først og fremmest om at »se« de mange episoder du til daglig er vidne til overalt, hvor du kommer. Prøv engang at se på en hændelse med »meldingsøjne« og skriv meldingen ned senere. Gentag denne øvelse gang på gang, så det efterhånden bliver en vane at »se«, det er en uhyre nyttig vane ikke mindst for en spejder.

Om hugorme og hugormebid

Nu kommer hugormen snart frem fra dvale — og du må vide nøje besked om den rigtige behandling af hugormebid.

Danmarks eneste giftslange, hugormen, findes mange steder i landet, men er dog især almindelig i Jyllands hedeegne, i Nordsjælland, på Møen og på Bornholm. Den holder til i moser og heder, i åbne krat, på stendiger og i udkanten af skove, men træffes kun sjældent inde i skoven eller på dyrket jord.

Hugormen kan træffes fra tidligt på foråret til hen i september—oktober; resten af året ligger den i dvale. Ungerne fødes i august. Der er gennemsnitlig en halv snes unger i et kuld. Ungerne er ved fødslen omsluttet af en ganske tynd æghinde, som sprænges umiddelbart efter, og ungerne, som er ca. 15 cm lange, er straks i stand til at anvende deres gifttænder.

Hugormens væsentligste føde er mus, men den æder også frøer og småfugle. Dens værste fjende er pindsvinet, men også flere større fugle som krager og skader efterstræber hugormen.

Hugormen bliver normalt 50—70 cm lang; den længste hugorm, som er fundet herhjemme, målte 80 cm. Hugormens udseende er afhængig af alder, køn og opholdssted. Farven veksler fra lysegrå og lysebrun til rødbrun og sort. Hannerne er grålige, hunnerne mere brunlige. Kroppen er plump og tyk, sammenlignet med snogens. Hovedet er fladt med en varierende, undertiden korsformet, sort tegning, som fortsætter ned langs ryggen i en tydelig, mørk zigzag stribe. Hvis hugormen har en meget mørk grundfarve, kan det undertiden være vanskeligt at skelne zigzagtegningen, og yderligere kan man træffe en kulsort varietet, som er helt uden tegningen. Alligevel bør man altid kunne kende en hugorm fra en snog, idet snogen er forsynet med gule nakkepletter.

Hugormen har i overmundten to hule, 4—5 mm lange gifttænder, som gemmes i hudfolder, men kommer til syne, når munden spærres op. Hugormegiften er en klar, gullig vædske, som kun er farlig, når den trænger ind i blodbanen. Bid-

det føles som nålestik; — umiddelbart efter biddet kan man se to punktformede mærker med ca. ½ cm's indbyrdes afstand. Kort efter hæver bidstedet og omgivelserne, og i løbet af de følgende timer skrider hævelsen frem, så den bidte legemsdel kan blive helt opsvulmet og øm. Der fremkommer mørkerød og blålig misfarvning omkring bidstedet, ganske som blodudtrædninger efter slag. Et par timer efter biddet, undertiden tidligere, kommer der almenreaktioner i form af bleghed, mathed og kvalme og evt. opkastning.

Hugormen med tydelig zig-zag linie

Snogen med gule nakkepletter

Hvad skal man nu gøre, hvis man kommer ud for et hugormebid? — Mange af jer har sikkert læst beretninger fra Indien og Afrika om, hvorledes en resolut og øjeblikkelig indgriben har frelst mennesker fra at dø af slangebider, og I har måske gjort jer lignende forestillinger om, i tilfælde af hugormebid, lynsnart at brænde såret ud eller snitte hele bidstedet bort — eller noget tilsvarende dramatisk!

Dertil er at sige, at mange overspiske giftslangers bid er så farlige, at de vil medføre døden i løbet af få minutter, hvis giften ikke fjernes øjeblikkeligt — og det er derfor indlysende, at man i sådanne situationer hellere må risikere forligheden på et lem, end sætte livet til ved ikke at handle. Noget anderledes forholder det sig ved hugormebid. Mennesker kan blive alvorligt syge efter et hugormebid, men det

er dog heldigvis en undtagelse, at et hugormebid medfører døden — og det skyldes da i reglen, at giften ved biddet er kommet direkte ind i en blodåre.

Hvad man ikke skal gøre!

Man skal ikke suge såret ud — dels er det ganske usandsynligt, at man på den måde kan fjerne ret meget af giften, dels risikerer man at få giften over i sit eget blod, hvis man har blot ganske små sår i mundhulen — og så er der 2 syge i stedet for 1!

Man skal ikke lægge snit i bidstedet, ikke brænde det ud, ikke lægge omsnøring og ikke tulle alkohol i den tilskadekomne, idet alle disse procedurer, når de udføres af ikke-læger, kan være til skade for patienten. Det er klogt, at huske på den gamle regel, som siger, at kuren bør ikke være farligere end sygdommen.

Hvad man skal gøre!

Sørg for, at patienten kommer til at ligge ned og forholder sig fuldstændig roligt. Enhver anstrengelse som gang, løb, cykling osv. sætter kredsløbshastigheden i vejret, således at giften hurtigere pumpes rundt i legemet; derfor må alle anstrengelser undgås. Skal patienten transporteres, må det ske siddende eller liggende (»bærestol« eller bære). Kald omgående læge — og husk at meddele, at det drejer sig om et hugormebid, således at der snarest kan rekvireres hugormeserum. Indsprøjtning af hugormeserum er den eneste virksomme behandling, og der findes derfor udlagt depoter af hugormeserum på en række af landets sygehuse og apoteker.

Behandlingen af hugormebid er altså: ro, omgående tilkaldelse af læge med oplysning om tilfældets art, således at serum bliver skaffet tilveje hurtigst muligt. Dr. K.

(Hvis I har lyst til yderligere at uddybe jeres viden om hugormen, så læs om den i Hans Hvass: Danmarks krybdyr og padder).

FORSIDEBILLEDET

med de raske stenalderfolk stammer fra Steen Blicher divisionen, hvis spejdere før Grenålejren udhulede en rigtig stenalderbåd.

Dit eget LEJRUDSTYR

Gamle vildsvin giver gode råd

For at lejren bliver et rart og hyggeligt foretagende for dig selv personligt, er det nødvendigt at din egen udrustning er i orden. De følgende gode råd kan måske blive af betydning for dig. Vi begynder med

det, du har på.

Op tager »hovedsagen« først — din spejderhat. Det ville føre for vidt, at omtale den glæde en gammel spejder i tidens løb har haft af sin hat, men den er praktisk i både regn og sol — og hører jo med til den reglementerede spejderuniform.

Den øvrige uniform behøver jeg næppe at omtale — den er praktisk og anvendelig i lejren, og du kan vaske den selv, hvis den skulle blive alt for snavset i brug.

Det rigtige undertøj har været diskuteret så meget, at selv de lærde ikke kan blive enige. Det bliver nok en vanesag, om man vil bruge uld eller bomuld, dog bør undertøj altid bruges også i den varme tid. Det forhindrer, at skjorten bliver fugtig og klam. Uldent undertøj virker varmende, selvom det bliver fugtigt, men iøvrigt er det vigtigt at holde undertøjet tørt. Våd ydertøj skader meget mindre end en fugtig trøje nærmest kroppen. Nævnes må det også, at en såkaldt »brynje« (en trøje med meget store masker) er meget varmende, da den holder et tempereret luftlag mellem skjorte og kroppen og hindrer, at skjorten bliver fugtig.

Gå aldrig til køjs i det samme undertøj, som du har på om dagen. Skift selvom det er en kold overgang!

Strømperne bør være uldne. Hvis du skal gå meget, skader det fødderne at gå i bomuldsstrømper. De bliver hurtigt svedige, våde og

stive. Til skistøvlerne bruges ekstra et par sokker af hvilke »ragsokker«, der er lavet af filtet uld, er de bedste. Prøv et par, og du vil aldrig bruge andre.

Fodtøjet er en vigtig del. Til vandringer bruges skistøvler eller andre læderstøvler. Til almindelig lejrbrug kan et par svære lædersko bruges. Rigtige travestøvler og sko pudses ikke i skocremer og den slags, men indsmøres i fedt, der findes i dåser spec. til dette brug. Fedtet gør støvlerne smidige og vandtætte. I stærkt frostvejr må de ikke smøres for meget.

Gummistøvler er gode i højt og vådt græs og studier i den nærmeste sø. Der skal bruges svære sokker, men du skal ikke gå i gummistøvler i længere tid, da gummi er ganske tæt. Fugligheden bliver i støvlen, foden bliver øm, og der kan ligefrem samle sig en hel lille sø i støvlen.

En spejderkniv eller dolk af de brugbare hører sig til.

Så kommer vi til det, du skal have med,

og vi starter med rygsækken. En spejder pakker alt i rygsækken. Det ser vanvittigt ud, når en spejder kommer med ekstra pakker i hænderne! Selvom rygsækken er lille,

kan der pakkes meget i den, hvis den pakkes rigtigt. Ting, der ikke kan være inde, snøres udenpå helst i regntæt materiale (voksdug, plastic eller regnfrakken).

Rygsækken iøvrigt kan diskuteres, men en rygsæk efter mejssystemet, der holder rygsækken ud fra kroppen, er nok det hidtil bedste, andre typer er udmærket egnede. Har du navn i din rygsæk?

Så skal den pakkes, og det er en kunst, der kræver omtanke og erfaring. Historien om den nye spejder, der lagde tallerkenerne mod ryggen og ham, der fik gaflen ind i ryggen, er velkendte. Du skal have god tid til at pakke. Læg alt det, du skal have med, ud på sengen og pak i al ro og mag. Kun den gamle lejrrotte kan pakke rigtigt i sidste øjeblik.

Det gælder ikke om at få fat på de fineste og dyreste ting til lejren, men søg efterhånden at samle dig et lejrudstyr, der er reelt, praktisk holdbart og billigt. Det kan trods alt lade sig gøre endnu!

Sæt navn eller bomærke på alle ting, så bliver de ikke nemt borte blandt andet lignende. Det er bedst at pakke ting, du bruger på samme tid, i samme pose. Måske var det en ide at lade hver pose have sin farve, så kan du nemmere finde den. (Syntes nemt af rester i kludeposen!) Papirindpakninger hører ikke hjemme i en rygsæk.

En regnfrakke er nødvendig i vort klima. Den er god både i regnvejr og i koldt og blæsende vejr og mange af typerne kan bruges som underlag i teltet eller bivuaakken. Ingen nok så kort spejdertur uden regnfrakke!

En sweater er lige så nødvendig. Selv i den allervarmeste tid bliver det koldt om aftenen. Morgentimerne kan være hundekolde. Når solen går ned om aftenen — og ofte

før — er det »sweatertime« og alle får fat på den gode varme sweater.

Ekstra tøj hører med. Jeg foreslår: skjorte, bukser, lette sko, lommetørklæder, badebukser, sy- og stoppegrej, ikke for få strømper og selvfølgelig undertøj. Det sidste kan nemt vaskes under en lejr.

Pyjamas er vigtigt at huske, i hvert fald når du skal i lejr i to eller flere dage. Væn dig til altid at bruge den, også når det drejer sig om en week-end.

Tæpper eller sovepose. Lad mig sige det med det samme: En sovepose er ikke nødvendig. Vel, den er behagelig og nem at have med at gøre, men den kan undværes. Jeg foretrækker ligeså gerne to gode tæpper — de bør være uldne, men behøver ikke at være særligt fast

vævede, da det i virkeligheden er luftlaget mellem uldhårene, der virker varmende. Et sådan par tæpper findes næsten i enhver familie. Det ene bør syes sammen som en pose, men det kan gøres med få store sting, der kan tages op igen efter brug. Et par kæmpesikkerhedsnåle gør underværker. Og endelig er et tæppe en rar ting at have til lejrbalet til at varme den kolde ryg.

Hvis I bruger madrasvår i jeres patrulje, kan du nemt lave et sådant af noget sækkelærred eller 2 sække. Gør det ikke for bredt. Der skal også være plads til de andre i teltet. Jeg foreslår højst 70×180 cm.

Tallerkener og krus findes i et utal af variationer, af aluminium, emaljerede eller Mepal og bakelit. Der er gode og dårlige sider ved

alle slags. Aluminium leder i høj grad varme og kan blive for varmt at drikke af, bakelit går let i styk-

ker og emalje springer let af og bløtter jernet. Mepal vinder frem, fordi det ikke bliver varmt og er meget solidt. Vægten ligger mellem alum. og emalje. Det er bedst med to dybe tallerkener. Det kan være svært at holde maden på de flade udendørs. Husk viskestykke!

Kniv, gaffel, ske og teske findes i mange skønne udførelser og med

megen mekanik. Min erfaring siger mig, at du skulle bruge en ganske enkel facon uden mønster og systemer — bedst af rustfrit stål. Sy en pose til at have dem i, så er de nemme at opbevare.

Toiletsagerne hører til i en pose for sig, gerne syet af voksdug, plastic eller gummilærred. Den indeholder: sæbe i hylster (ellers sæbes

det hele til!), kam, tandbørste, tandpasta, spejl, (håret bør sidde ordentligt) og håndklæde. Læg dem kun i posen, når det er tørt.

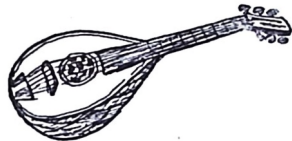
Husk, at det er vigtigere at børste tænder om aftenen end om morgenen, men du klarer nok begge dele.

Skopudsegrej kan medbringes af hver enkelt mand, men mange patruljer har det i patruljeudrustningen. Det er praktisk og lettere for alle.

Desuden ville jeg tage følgende ting med: tændstikker, papir, blyant, sangbogen (i lommen, hvor den vel altid er), dagbog og lidt snor.

Hvis man har det, er følgende ting af værdi: kort over området, lommelygte, fotografiapparat, forbindspakke, kompas og musikinstrument (der er faktisk nogle, der er så beskedne, at de lader det blive hjemme. Det er synd for de andre, hvis du da kan spille på det).

Gamle Vildsvin

Giv MAGASINET karakter

Patruljerne i 5. Bytrop har givet »Magasinet« karakterer (lige fra slet til ug!) og sendt os dem. Dem var vi glade for at se — tak for initiativet.

Og nu indbyder vi alle læserne til at give karakterer og sende dem ind til os. Du får lejlighed til at kritisere »Magasinet«, og vi kan se, hvad I bedst synes om. Der gives karakterer som i skolen fra slet til ug for hver enkelt artikel. De artikler, der drejer sig om denne gang, er følgende:

En spejder er til at stole på.
Afrikas talende trommer.
Sidste Chance.
Beredskabsmarkedet.
Hugormene.
Dit eget lejrudstyr.
B.-P. lærer dig at tegne.
Toiletpose.
De tre K'er.
Af Falkepatruljens krønike.
Spejdertidende.

Blandt de indsendte besvarelser (uanset karakterer) udtrækkes 5 stk., der hver får tilsendt en femkroneseddelt. Skriv ovenstående liste af, giv karakterer ud for hver enkelt, vedføj navn og adresse, samt alder og ulve- eller spejderuddannelse (ømfod, 1. stjerne, 2. stjerne, spejder, 2. kl., væbner, 1. kl., ridder). Indsend den til DDS, Fiolstræde 19, København K senest den 20. marts.

Baden-Powell lærer dig at tegne

I det indre Afrika lever der nogle folk, som ikke er stort mere civiliserede end aberne. De har ikke noget ordentligt sprog, de lever i træer og buske, de går uden klæder, og de spiser deres føde rå; men alligevel kan de lave udmærkede tegninger, og der er aldrig nogen, der har lært dem at tegne. De tegner med en pind, de har brændt i den ene ende, og så smør-

rer de mudder på som maling, mudder i alle mulige farver. — På klippesider og på væggene i deres huler har de tegnet billeder af alle de vilde dyr, de har set i junglen.

Når en buskmand kan lave gode tegninger med den slags redskaber, hvad må en ulveunge så ikke kunne gøre! Tænk blot på alle de blyanter og farver og pensler, som han kan få at råde over, og det gode papir han kan få.

Prøv blot på det.

Spids jeres blyant ordentligt — det er det halve af det. Ved pennetegninger kan det ikke nytte at bruge en gammel og slidt pen, — man må have en, der er hård og spids, og så må man bruge tusch, ikke blæk. Væn jer med det samme til aldrig at trække en streg eller sætte en prik, uden at der er nogen virkelig grund til det. Streger og prikker, der ingen steder har hjemme, gør blot tegningen uklår, så man ikke kan se, hvad den forestiller.

Fremgangsmåden er den at tegne et ganske svagt omrids af den ting, man vil have frem og så bagefter at trække linierne op med tykkere og tyndere streger i tusch. Papiret må være rent, for at tegningen skal se pæn ud; men man får ikke rent papir, når man har snavsede hænder.

Omridset.

Tænk over en ting, I vil tegne, og tegn den så så godt, I kan. Måske er det en hest med en lang krop, hals og hoved i det ene hjør-

Alle tolv

BF Erik Mørck,

1. Hornslet flok.

Chil, BF Niels Peter Rasmussen,

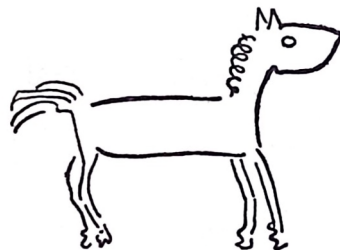
3. Odense flok.

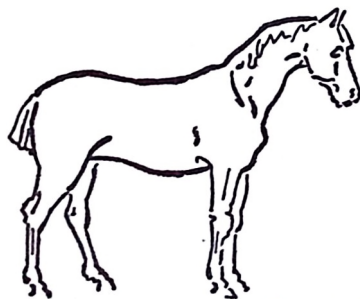
ne, to forben i det andet, to bagben i det tredje og endelig en hale i det fjerde. Når I er færdige med denne araber, ligner den måske nok ikke de dyr af den slags, I er vant til at se på gaden. Men få så fat i en tegning, en kunstner har tegnet af sådan en hest og prøv at lave en kopi af denne. Sammenlign kopien med den første skitse, I tegnede og se, hvad der skulle have været anderledes i den, for at den skulde have lignet.

Fortsættes i næste nummer.

Hvis du er dygtig til at tegne, vil »Magasinet« gerne se dine tegninger. — Måske kan vi få plads til en af dem, så andre ulve kan se den.

Første forsøg

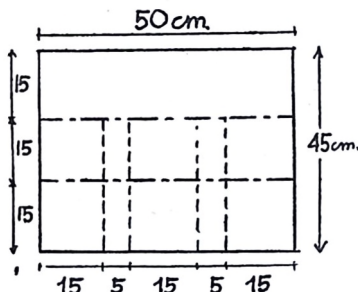
Efter en tegning

Fra 1. Silkeborg floks julemøde.

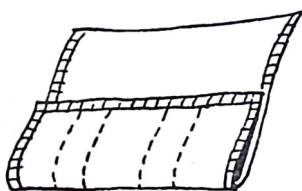
En praktisk pose til toiletsagerne

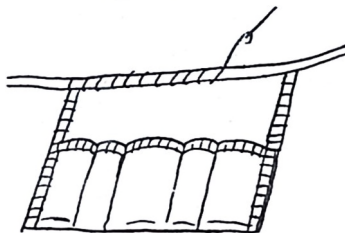
Sådan inddeles tøjsstykket.

Fra det italienske ulveblad låner vi tegningerne til en praktisk pose til opbevaring af toiletsager — og til praktisk brug. Den kan nemlig bindes omkring livet, så man har tandbørsten lige ved hånden under morgenvasken.

Du skal bruge et stykke bomuldsstof, plastic, voksdug el. lign., der måler 50×45 cm. På tegningen kan du se, hvorledes dette stykke stof inddeles. Det skal først sømmes eller kantes, hvorefter de nederste 15 cm bøjes op og syes fast som vist både ved siderne og som inddelt i mindre rum. Nu har du klaret det vigtigste. Foroven syes nu et bånd ca. 150 cm langt fast, og posen er klar til brug. God vask!

Nederste 15 cm bøjes op.

Båndet syes på.

1. Silkeborg flok

afholdt igen i år den traditionsrige nissefest lige før jul. Ulvene havde inviteret deres yngre søskende med, og der var ialt 55 deltagere. Traktementet bestod af risengrød og nisseøl, der blev indtaget i kolossale portioner af hensyn til jagten på mandlerne. Julemanden var der også — han uddelte gaver. På billedet kan du se ham. Adgangstegn til festen var en rød nissehue.

Færdsel på isen forbudt

Frosten havde lagt sin iskolde hånd over Lundkøbing. Togforbindelsen var afbrudt et par dage hver uge på grund af snedriver, og biler så man ingen af.

Lørdag eftermiddag holdt Bjørnebanden et privat møde i Kalles have. Kalle havde hørt, at lumskebugten var helt tillagt med is og at man kunne gå over isen helt ud til den lille ø »Okseøen«. Bjørnene blev hurtigt enige om at starte en ekspedition derud aldeles omgående. Forsynet med slæder og ski drog banden af sted.

Klokken var ca. 15, solen strålede, og det frøs ca. 15 grader; nede ved strandbredden var man så »kloge« at vende ryggen til de store, røde plakater, der tydelig fortalte, at al færdsel på isen var forbudt.

Isen var glat, og inde ved land meget tyk. En frisk vind gav drenene den gode idé ved hjælp af skistave og frakker at forsyne slæderne med sejl, og snart gik det strygende over isen imod Okseø. —

Fortættes næste side.

De tre K'er (fortsat).

Midt mellem land og Okseø lå en lille damper, der havde opgivet kampen mod isen; drengene strøg lige forbi denne damper, vinkede til besætningen og råbte til den, hvilket dog besætningen ingen glæde havde af, da den ikke forstod dansk.

Videre gik det mod Okseøen. Foran den ene slæde havde drengene spændt hunden Kras, denne slæde lå i spidsen. Pludselig lød der en knagen og bragen og derpå en plasken og sjasken.

Slæden og hele dens besætning var faldet gennem isen, der på dette sted var ganske tynd, hvad man absolut ikke kunne vide.

De to andre slæders besætning opdagede dog ulykken i tide og fik slæderne standset. Ved hjælp af ski og skistave samt et redningsreb, som Kalle havde på sig, fik man snart hevet de forulykkede op på fast is. Tre mand var nu gennemblødte og længtes kun efter at komme hjem.

Derfor enedes man om hurtigt at søge tilbage igen, men i mellemtiden var der sket noget.

Den indefrosne damper var borte, eller rettere, havde flyttet sig et langt stykke og var i selskab med en anden damper, der åbenbart var en isbryder, men hvad værre var, mellem land og drengene havde isbryderen skåret en bred åben rende, hvor vandet strømmede nok så lystigt. Samtidig var det begyndt at blæse kraftigere, således at al isen begyndte at bevæge sig, navnlig isen på siden modsat drengene.

På den øde ø

Bjørnebanden blev hed om ørene. Stillingen var uholdbar, men heldigvis var der ikke så langt til den øde Okseø, der jo i alt fald var en rigtig ø, der ikke ville gå i drift. Altså satte man nu kurs mod øen, som også snart blev nået. Tre gennemblødte drenge knagfrøs. — Heldigvis var der på øen en lille hytte, som blev benyttet af vogterdrengene om sommeren.

I denne hytte var der også et ildsted, som nu kom til nytte for drengene, idet man snart fik det lunt i hytten. Pludselig slog det Kalle, at man inde på land nu snart

ville savne drengene og formode, de var druknede til stor sorg for slægt og venner.

Denne tanke fik Kalle til at tænke et stort blus på øen, således at dette kunne ses inde fra land. Efter en halv times forløb blev Kalles bål besvaret af et bål på en bakke inde på land. Det viste sig at være i sidste øjeblik, for dels blev det mørkt nu, og dels begyndte det at sne voldsomt, så drengene kunne nu tænke på, at de måtte tilbringe hele natten på den lille ø. Drengenes proviant udgjorde ialt en plade chokolade til kr. 1,25, denne blev rationeret, men hjalp dog ikke til at mildne sulten hos drengene. Rigtig godt brænde kunne drengene ikke finde på øen, kun noget tyndt kvas, der ingen varme gav, men det var dog bedre end ingen ting.

Det blev en lang og kold nat, der ventede drengene, og hvordan man egentlig skulle skaffe hjælp til øen var en stor gåde for alle, fordi den tiltagende storm nu havde bragt al isen mellem øen og fastlandet i drift.

De tre drenge, der var blevet gennemblødte ved faldet gennem isen, havde til alt held fundet nogle gamle søkke i vogterhytten, som de havde iført sig, så de lignede mest af alt stratenrøvere. Efterhånden faldt drengene i søvn, trætte som de var af den lange vandring på isen. Næste morgen havde snestormen lagt sig. Lumskebugten var fyldt med drivis, der gjorde

al sejlads håbløs og vandring over isen var naturligvis helt umulig. Det første de temmelig forfrosne drenge mærkede om morgenen, var en tom sugning i maven. Det havde de gerne byttet for en kande dampende kaffe med brød.

Redningen nær...

Pludselig hørte de en snurren i luften. Var det muligt? Jo, min-sanden, det var en flyvemaskine, og se! Den landede lige ved øen. De sultne drenge skyndte sig ned til flyveren, som fortalte, at han udelukkende kom for at hente dem. Det blev den første flyvetur for Bjørnebanden, som nu blev bragt hjem til de lune hjem i Lundekøbing, hvor der ventede alle drengene en varm seng og koghed kaffe. Men på Okseøen blev efterladt tre kælke og tre par ski, og de vil blive liggende, til stæren atter fløjter, og græsset atter bliver grønt.

I ulveloven står der, at man skal lyde den gamle ulv. Efter natten på Okseøen er Bjørnebanden blevet helt klar over, at den myndighed, der forbyder færdsel på isen, i høj grad hører med til »de gamle ulve«.

Nu er ulveflokkene, som lærer Aagaard og Kalle, Krølle samt Krille og Kras startede, kommet i så god gang, at ulvesiden roligt kan sige farvel til dem, og det gør vi med et »God jagt, ulve!«

Peter Tini.

Patruljemøde

den. 17. Februar. 1953.

Vi skulle træne på prøverne ved dette møde. Vor nye spejder, Søren, der er endnu ikke er optaget, øvede knob i praksis så han pakkede en pakke ind med to stykker tov af forskellig drøjde, højste et flag på flagstangen, fastgjorde, en båd (Legetøj) til et bordben o.s.v.

Kaj og Viggo var ved 2. Klases prøven og træ- nede korttegning og signaturer under ledelse af Svend. Først fik de udleveret 30 kort med hver sin signatur tegnet på og de skulle tegne et fantasikort med disse 30 signaturer.

Derefter spillede de "signatur- golf." Kaj bad først Viggo tegne en signatur f. eks. "Løvskov". Da han havde tegnet den var det hans tur til at bede Kaj teg- ne f. eks. "Jernbane med gennemkørsling". Og så skiftede de. Når en af dem ikke kunne tegne det forlangte, tegnede den anden det og han spurgte igen.

Fra en avis havde Steen klippet nogle luftfotos og de tegnede til sidst et kort af disse. Det blev gan- ske godt.

Jeg trænede på 1. Kl. prøven sam- men med Ole. Jeg havde lavet en model til madrassvæven hjemme og havde den med. Derefter træ- nede vi sarnator. Det gik helt godt efterhånden.

Lars

Af Falkepatruljens krøniker

SPEJDER-TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

En kanadisk spejder og hans hund på 1. kl. tur.

Islands Brygge trop, der også driver søspejderarbejde, meddeler, at de i 1951 brugte både-
ne 86 gange med ialt 174 mand —
i 1952 ialt 119 gange med ialt 287
mand. En fin fremgang!

Indiske spejdere køber kartofler til lejren på torvet.

**Der meldes om følgende
sommerlejrplaner:**

- Bytroppen, Nyk. F.: Nordsjælland.
4. Godthåb: Norges fjelde.
6. Godthåb: Silkeborgegnen.
1. Grøndalsvænge: Mellemssverige.
Irokeserstammen: Harzen.
Laksetroppen: Värmland.
1. Nørrebro: Nørrejylland.
1. Odense: Flekkefjord i Norge.
1. Valby: Bornholm.

I anledning af kronings-

festlighederne i England vil spejderne landet over tænde blus på højdedrag kroningsaftenen. Man håber at kunne få tændt så mange, at der bliver så lille en afstand, at man kan se fra det ene til det andet. Ved Georg den 5.s kroning tændtes på lignende måde ikke færre end 1775 blå.

ENKELTVANDRERKORT

Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 2,50. Følgende oplysninger bedes opgivet: navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afd.s navn.

En trop i Kansas City

i U.S.A. vil gerne i brevveksling med københavnske spejdere. Det er ikke nødvendigt at skrive engelsk, da der i troppens ledelse findes en dansker. Henvendelse: Danske Spejders Fællesudvalg, postbox 44, København K.

Strudsene

(patruljeførere m. m.) i Fuglebakkens trop tog i juleferien på tur helt til det mørke Jylland. De stod af i Skanderborg og gennemførte et 20 km parløb til Vissinggård, hvor de blev gæstfrit modtaget og overnattede i Moshytten.

Irokeserstammen i Haderslev

udgiver nu også et tropblad, kaldet »Ugh-Ugh«.

En meget aktuel historie!

Mørket er allerede ved at falde på, mens den lille spejder kæmper sig frem ad storbyens gader. Sneen pisker ham i ansigtet, og sluddet på fortovet sprøjter ham op om benene, men den lille skikkelse kæmper sig ufortrødent videre. Husenes silhuetter står skarpt og koldt mod den natblå himmel, da han når frem til gadedøren. Så staver han op ad de mange trapper. Efter nogen usikker famlen i bukselommerne finder den lille spejder frem til nøglen, åbner døren og vakler ind. Der er sket et mirakel! Han har overlevet en nytårsparade i korte bukser!! **Leif Leifer, 2. Godthåb.**

Ja, jeg siger
såmænd bare,
at lejræsonen
nærmer sig
med stærke

skridt, og det vil snart være på tide at give patruljemateriellet et grundigt gennemsyn, så det er parat til de mange ture, som din patrulje sikkert skal på i de kommende mindre kølige måneder. For tid tilbage så jeg et ordsprog, der var skåret ind i bjælken i en engelsk troppshytte. Der stod:

»A scout who doesn't camp is like a sailor who never goes to sea«, hvilket oversat til dansk vil sige:

En spejder, der ikke tager i lejr, er som en sømand, der aldrig tager ud at sejle.

Og det er et vældigt godt ord at huske på. Benyt enhver lejlighed til at stikke i lejr med patruljen — udnyt ferierne og week-end'erne og sommerens lange ferie, påske, pinse og efterårsferie. Det kan blive til mange lejrnetter i 1953.

Gamle Vildsvin og en del andre af »Magasinet« trofaste hjælpere vil i dette og kommende numre fortrinsvis skrive om lejr og derved forhåbentligt også give dig en hjælpende hånd, så du får det fulde udbytte af dine lejre.

Al disse lejrartikler vil være mærket med denne lille tegning — så kan du nemt finde det stof.

Alle de mange, gode

fotografier, der er blevet taget af bromodellerne til Kipandaen. kunne det nok interessere mig at se. Måske kunne vi bruge dem til en større serie om brobygning. Hvis jeres foto blev virkeligt godt, send det da ind til »Magasinet« med en kort beskrivelse og patrulje- og tropsnavn. Alle foto's vil blive returneret i uskadt stand, men jeg må have dem inden den 15. maj.

Med venlig spejderhilsen,

Erik.

DUE DAVNE TIL ÆRES SIDEN

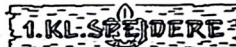

2. Ordrup trop
PF Niels Richter-Friis
Flintebjerg trop, Randers
Lelf Østrup
Sct. Pauls trop
PF Bjarne Engman Hansen

PA Bent Andersen
PA Steffen Rasmussen

100 km
1. Padborg trop
PF Ole Sonne

Sct. Pauls trop
PF Frans Lindbaum
Asser Rllgs trop
Svend Erik Juul Jensen
Kai Hørbj
1. Godthåb trop
PF Bjarne Østrup Madsen

Sct. Pauls trop
PF Frans Lindbaum

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Panterne, Sct. Jørgens trop

i Svendborg sender »Magasinet« ovenstående billede af deres nye patruljehytte, som de har bygget i efteråret. Den er bygget i samme facon som en tipi og tækket med halm. Den indvendige højde er 3 meter og i diameter måler den 4½ meter. Den ser godt ud, og Panterne kan være glade for deres fine hytte.

Skovmændene

i 1. Sønderborg trop har holdt »svømmestævne« i den nybyggede svømmehal på Idrætshøjskolen.

11.000 spejdere

deltog i en Pan Pacific Jamboree, der fandt sted i Australien fra 29. dec. til 9. jan. I lejren fandtes fire banker, postkontor, butikstov, og der var indlagt rindende vand.

Redaktøren

gør opmærksom på, at meddelelser til Æressiden må indsendes senest den 20. i hver måned, og vil først blive optaget i det nummer, der kommer ca. 40 dage senere. Meddelelser om vandringer på 45 km optages ikke

3. Århus trop

fyldte den 1. februar 35 år. Der blev udsendt et firesidet ekstrainummer af tropsbladet »Gokke« og afholdt et fødselsdagsløb sammen med 4. og 5. Århus.

Patruljerne i Aby-Hasle trop

blev en søndag alarmeret gennem en avismeddelelse, der lød: »Kamik! Operation Jet. Saml patruljen søndag morgen, alle mand pr. cykle og med proviant, ring kl. 8,30 pr. til 12651.«

Jokke

glæder sig til et ordentligt hvil efter Kipandaen.

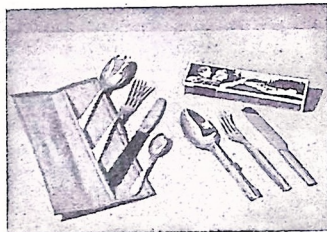
Tænk på LEJRUDSTYRET

i god tid!

Depotet har det helt rigtige -
køb derfor trygt i dit eget depot

RYGSÆKKE

Spejdermeis - firkantet model m. ekstra forstærkn.	47,00
samme med udvendig lomme	52,00
Rovermeis - den er større og m. 2 ekstra sidelommer	68,00
Jamboree-meis - model som sp.meis, uden forstærkn.	44,50
senior-meis - lidt større end ovenstående	49,50
Meiser i norsk model	42,85 58,00 65,00 70,00 86,00

Depotet har gjort
vindtøj og regntøj
til sit speciale
prøv først i depotet!

Spisegrejer

Køb Mepal-tallerkener og krus til dit lejrudstyr -
det er den gode, stærke plastic-kvalitet, som anvendes
både af søfolk og i hæren.

Tallerkener - dybe m. emblem	3,25
Krus m. emblem	2,50

Spisebestik - ske, gaffel, teske og kniv i pose:

Prima rustfri stål - pr. sæt	8,50
Aluminium - rustfri kniv - pr. sæt	4,85
Svenske armébestik, rustfri stål (uden teske og pose)	6,50
Løse poser til spisegrejer	0,85 1,85

Hylster til toilet-grejer -

af gummieret stof - let at vaske af	4,00 5,50
-------------------------------------	-----------

Spejder-vandresko

ekstra kraftig juchtenlæder - mocasin-facon
med spænde og snøring:

Størr. 31-33	43,50
Størr. 34-36	48,85
Størr. 37-39	54,35
Størr. 40-43	60,75

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
Troldehøj, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sørv.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon Palæ 5711. Kontortid kl.
8-16, lørdag kl. 8-12. Giro 2284

Bege blades ekspedition:
Korpskontoret.